Měsíční Aktuality Naší fArnosti

11 • 2019
15. ročník

Časopis Římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

Foto na titulní straně:
Svatá Anežka Česká, foto obrazu z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Ostravě-Třebovicích

Církev po Sametové revoluci očima cizince...

Dne 17. listopadu 2019 si připomeneme 30. výročí Sametové revoluce. Byla to velká událost, která měla dopad nejen pro minulou, ale možná ještě víc pro současnou generaci. Zeptal jsem se jednoho nadšeného Ostraváka z maturitního ročníku, co to vlastně pro mladé Čechy dnes znamená.

„Svoboda znamená nepřeberné množství možností a příležitostí, kterých můžeme každodenně naplno užívat. Je to o volnosti slova, vyznání, činů i pohybu. Pouze v demokratické a svobodné společnosti může být každý člověk plně zodpovědný sám za sebe a za svou budoucnost a je jen na něm, jak s tím naloží. Naši rodiče prožívali své mládí v úplně jiné době a myslím, že bychom si měli vážit toho, co pro nás vybojovali, protože svoboda není hodnota získaná jednou provždy, ale hodnota, o kterou musíme stále usilovat.“ (DD)

Papež Jan Pavel II. se rozhodl po pádu totalitních režimů ve střední a východní Evropě, že uspořádá Světové dny mládeže v polské Čenstochové. Tyto velké dny proběhly v srpnu 1991. Pro mládež žijící donedávna za „železnou oponou“ to byla první možnost osobního setkání s papežem. Ve skupině jednoho a půl miliónu účastníků poprvé nechyběla mládež z Ruska, Ukrajiny, Československa, Maďarska, Jugoslávie a jiných bývalých socialistických zemí. Nadšený papež zdůraznil, že svoboda, kterou některé státy teprve nedávno získaly, nebyla nám pouze darována, ale jako dar se stává celoživotním úkolem, za který jsme všichni zodpovědní.

Drazí přátelé, zpívejme svým životním postojem, plným vděčnosti, radostné Te Deum (Bože, chválíme Tebe). Chraňme sebe a mladou generaci před novým zotročením, především v oblasti morální a duchovní. Třicet let po Sametové revoluci musíme se smutkem konstatovat, že mnozí lidé, považující se za věřící, žijí, jako by Bůh neexistoval. Jako by neviděl naše přetvářky, náklonnost k ezoterice, lži a krádeže bez pocitu viny, které se nijak neshodují s křesťanským stylem života. Pán Ježíš nás také dnes vyzývá a učí: „Pravda vás osvobodí.“ Chceme-li být svobodní, buďme opravdoví a upřímní.

Dědictví otců zachovej nám, Pane

+ o. Jacek

Zprávy, které by vám neměly uniknout

1. Chystá se **oplechování akumulačních kamen**, aby byly chráněny stěny kostela po výmalbě. Vytápění kostela začne až po této akci.

2. V našem kostele došlo k výměně halogenových reflektorů za šetrnější **LED reflektory**. Tím pádem při větší svítivosti klesne spotřeba elektrické energie a náš kostel se stává šetrnější k přírodě. Celkovou výměnu provedl pan Lachman a stála 14 581,- Kč.

3. Celkem 16 lektorů a velkých ministrantů se účastnilo v neděli 13. října **lektorského kurzu**, který vedla paní Mar-

tina Pavlíková. Tři hodiny uběhly jako nic a my jsme se dověděli mnohé o tajemství dobré rétoriky. Další setkání bude na jaře – už prakticky v kostele za ambónem. Zveme i nové zájemce o tuto službu naslouchání Božímu slovu a jeho zvukové interpretaci věřícím.

+ o. Lukáš

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. listopadu – pátek	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. listopadu – sobota	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. listopadu – neděle	31. neděle v mezidobí
4. listopadu – pondělí	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9. listopadu – sobota	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. listopadu – neděle	32. neděle v mezidobí
11. listopadu – pondělí	Památka sv. Martina, biskupa a mučedníka
12. listopadu – úterý	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. listopadu – středa	Památka sv. Anežky České, panny
17. listopadu – neděle	33. neděle v mezidobí
21. listopadu – čtvrtek	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. listopadu – pátek	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24. listopadu – neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. listopadu – sobota	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

▲ podle Liturgického kalendáře zpracoval Jarek Martykán

AKTUALITY

Listopad

1.	Slavnost Všech svatých
2.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Mše sv. v 7.00 a v 17.30 h. Po večerní mši sv. pobožnost na hřbitově s výkropem hrobů
3.	Sbírka na rekonstrukční dluh, kavárna
6.	Snídaně pro lidi bez přístřeší, návštěva nemocných
8.-9.	Víkend biřmovanců v Českém Těšíně
10.	Den Bible - sbírka na Katolické biblické dílo

10.-16.	Národní pouť do Říma na poděkování za svatořečení Anežky České a za dar svobody
17.	Světový den chudých, v 15.00 společenství SSG
23.	Velký předadventní úklid fary

Prosinec

1.	Žehnání adventních věnců
7.	Adventní duchovní obnova – P. David Ambrož
8.	V 16.00 h koncert pedagogů ZUŠ Heleny Salichové

Přehled úmyslů mší svatých - listopad

1.11.	17.30	Za zemřelé dárce
2.11.	7.00	Za † Kristýnu Juchelkovou, rodiče, duše v očistci a živou rodinu
	17.30	Za všechny věrné zemřelé
3.11.	**7.30**	Za † Eduarda Damka, † rodiče z obou stran a živou rodinu
	9.30	1.úmysl: Na poděkování Pánu Bohu a Panně Marii za 70 let života 2.úmysl: Na poděkování všem, kteří se modlí za zdraví manžela
4.11.	17.30	Za duše v očistci
5.11.	7.00	Za naši farnost
6.11.	17.00	Za † manžela, rodiče z obou stran a † příbuzné a živou rodinu
7.11.	17.30	Za † Lenku Dedkovou a živou rodinu
8.11.	17.30	Za všechna společenství naší farnosti a požehnání pro ně
9.11.	7.00	Za nemocné v rodině a živou rodinu
10.11.	**7.30**	Za † manžela Blahoslava, † rodinu Lacmanovu a Slezákovu a duše v očistci
	9.30	Za † Marii Markovou, manžela, syna a živou rodinu
11.11.	17.30	Za † manžela Jana Vehovského a živou rodinu
12.11.	7.00	Za naši farnost
13.11.	17.00	Za ty, kteří zemřeli násilnou smrtí nebo chtějí ukončit život
14.11.	17.30	Za † Zdeňka Stařinského, rodiče, 2 děti a sestru
15.11.	17.30	Za † Václava Bestu a živou rodinu
16.11.	7.00	
17.11.	**7.30**	Za † Josefa Martínka, rodiče, sestry, živou rodinu a uzdravení nemocné osoby
	9.30	Za živou rodinu Kociánovu, Bartuskovu a Hurníkovu

18.11.	17.30	Za † Jiřinu Bartuskovou, manžela a živou rodinu Bartuskovu a Gaskovu
19.11.	7.00	Za naši farnost
20.11.	17.00	Za dar víry pro vnoučata
21.11.	17.30	S prosbou o ochranu, požehnání a dary Ducha Svatého pro živou rodinu
22.11.	17.30	Za † rodinu Jahnovu a Martínkovu
23.11.	7.00	Za † Hanku Šmídlovou, prarodiče a živou rodinu
24.11.	**7.30**	Za živou rodinu, † manžela, rodiče z obou stran, bratra a duše v očistci
	9.30	Za živou a zemřelou rodinu Uhliarovu, Janoszowských a Galgonkovu
25.11.	17.30	
26.11.	7.00	Za naši farnost
27.11.	17.00	Za dobrodince s prosbou o požehnání pro ně
28.11.	17.30	
29.11.	17.30	
30.11.	7.00	

POZNÁMKA: Volné úmysly je možné nechat zapsat po domluvě s knězem

SVATÝ MĚSÍCE

Jakub Alberione

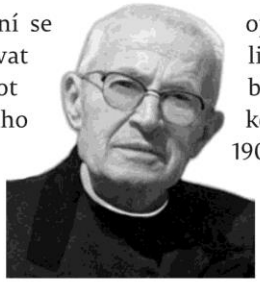

Jakub Alberione – jako první se začal systematicky věnovat misii skrze média, celý život věnoval hlásání Slova Božího skrze sdělovací prostředky.

Jakub Alberione se narodil roku 1884 jako pátý ze šesti dětí na piemontském venkově. Chodil na základní školu a začal studovat na gymnáziu v Cherasco, ale pak ve dvanácti letech přešel do semináře v Bra (v turínské diecézi). Již jako malý školák říkával: „budu knězem." V sedmnácti letech opustil seminář v Bra a o několik měsíců později vstoupil do biskupského semináře v Albě, kde byl dne 26. června roku 1907 vysvěcen na kněze.

V jeho životě však bylo ještě jedno důležité datum. V noci mezi dvěma stoletími (z 31. 12. 1900 na 1. ledna 1901) se účastnil modlitební vigilie v dómu v Albě. Během této vigilie v sobě ucítil silný impulz „sloužit církvi a lidem svého století a spolupracovat s ostatními", jak vysvětlil o půl století později. Nevě-

děl ještě jistě, čemu by se měl věnovat ani s jakými „ostatními“. Začal se plně věnovat studiu v semináři a zároveň se rozhodl pro mnoho studia navíc: světové dějiny, dějiny umění, literatury, válek, námořnictví a práva. Chtěl být připraven na všechno. Studoval tak i o prázdninách, když vodil krávy na pastvu. Po vysvěcení na kněze (1907) mu jeho biskup svěřoval úkoly v diecézi i mimo ni, které ho přivedly do styku s tím nejaktuálnějším a nejživějším děním v katolickém světě té doby. Objevil tolik urgentních potřeb církve a zároveň tak málo dobré vůle.

Nebyl sám, kdo pochopil, že je třeba hlásat evangelium také prostřednictvím tisku. Někteří se této záslužné činnosti již věnovali, ale spíše příležitostně, uprostřed mnoha jiných aktivit. Jakub však brzy došel ke zcela jinému závěru. Kázat prostřednictvím tisku znamená shromáždit lidi, kteří budou ochotni věnovat celý svůj život výhradně této misi. Těmito lidmi byli noví kněží i laici. Jakub Alberione tak dal vzniknout novince do té doby v církvi nevídané: muži i ženy, kteří se zavazovali sliby, že se budou věnovat náboženské komunikaci metodami a prostředky, jež si žádá doba. Byla to skutečnost tak nová a nečekaná, že ji někteří považovali za nepřijatelnou. Jakub Alberione byl spirituálem v semináři, a proto se této činnosti musel věnovat potají. Jeho biskup a dřívější představený semináře Francesco Chiesa o tom byl zpraven a stal se Jakubovi prozřetelným rádcem. Tak ve vší tichosti vznikli v Albě paulíni, budoucí vydavatelé. Později se k nim přidaly první sestry – dcery svatého Pavla. Byly to první řeholnice, které bylo možno v Itálii vidět, jak řídí auto nebo dodávku.

Dne 8. prosince roku 1917 první mladí lidé, kteří se k němu přidali, složili soukromě své první sliby jako řeholníci. Jakub je získal svým snem bez hranic – přinést Krista světu „každým rychlejším a účinnějším prostředkem“. Přinesli tiskařské stroje a poté i rádio a televizi do všech kontinentů a všude přijímali mladé, kteří se nadchli pro stejné dobrodružství. Tento sen se začal plněji uskutečňovat ve třicátých letech 20. století. Společnost San Paolo získala schválení z rozhodnutí papeže Pia XI., papeže rádia a misií. Jakubovi žáci se vydali do Evropy, Ameriky, Asie i Austrálie. Spolu s nimi odcházely také dcery svatého Pavla. Vydávaly se na cestu s trochou peněz a pár knihami na prodej a s nejistotou, jak budou při příjezdu přijaty, a to i v katolických kruzích.

Na konci roku 1931 během hospodářské krize vyzval Alberione své následovníky k dalšímu dobrodružství. V městě Alba před Vánocemi vytiskl s pomocí sester svatého Pavla osmnáct tisíc kopií prvního čísla časopisu Famiglia Cristiana („Křesťanská rodina“). Měl být časopisem pro celou rodinu, pro všechny generace v domě. Na pár stránkách byly stručné informace z Itálie i z jiných zemí, dále biblická a liturgická formace a také praktické rubriky o právu, vaření, módě a medicíně. Začal ale vydávat i další časopisy.

Famiglia Cristiana vznikla bez plánování nebo průzkumu trhu. Vznikla,

protože Jakub Alberione vnímal, že v té době mají vzniknout, krize nekrize. Tehdy prostě už nebylo možné svolávat všechny lidi pod kazatelnu. Nabídka křesťanství spolu s přesnými a pokojnými informacemi je dostihla i v jejich domovech. Jakub chtěl křesťanskou žurnalistiku „jasnou a zářivou", ale dobře věděl, že kdo se vydává na tuto cestu, může se zaplést do nebezpečí své doby. Tímto obtížným způsobem uskutečnila Famiglia Cristiana jedinečný vydavatelský úspěch, který je od té doby předmětem studia, také pro délku svého trvání (dodnes). Vyslal mnoho mužů i žen za hranice Itálie a pak k nim přicházel a sloužil mše v jejich zbrusu nových kostelech, navštěvoval tiskárny, redakce a knihovny. Rytmus jeho života se ale pro něj neměnil. Denně se čtyři hodiny modlil a zbytek času pracoval. Jak o něm řekl papež Pavel VI.: „Vidíme ho pokorného, tichého, neúnavného, usebraného v myšlenkách, jež zabíhají od modlitby k dílu."

Jakub Alberione se také účastnil 2. vatikánského koncilu, který důrazně doporučoval věřícím četbu Bible. Ale ještě předtím, než zaznělo toto doporučení, jeho paulíni a dcery svatého Pavla již vytiskli a prodali na počátku šedesátých let 20. století milion dvě stě tisíc Biblí za nepatrnou cenu. Když seděl ve snémovní aule na svém místě, slyšel vyhlašovat požadavek, aby církev mluvila k věřícím dneška a také k nevěřícím dnešními prostředky. A mezitím jeho sestry paulínky již v té době vyučovaly katechismus v Jižní Americe pomocí gramofonových desek, jež samy vyráběly a šířily vysíláním z vlastních rozhlasových stanic.

Alberione zemřel přirozenou smrtí 26. listopadu 1971 v generálním domě v Římě. Blahoslaven byl 27. dubna roku 2003 v Římě papežem Janem Pavlem II.

▲ zpracováno podle internetu a knihy *Svatí na každý den*

Z POUTÍ

Po stopách svatých Pavla a Jana, Turecko

Milované sestry a bratři v Kristu,

ve dnech 16.–23. září 2019 proběhla farní pouť s CK PALOMINO do Turecka po stopách svatého Pavla, **SEDM CÍRKEVNÍCH OBCÍ**, které jsem se také zúčastnil.

Jednalo se především o návštěvu sedmi křesťanských obcí, o kterých se píše ve **Zjevení svatého Jana – dopisy sedmi církvím**, a dalších významných míst v historii křesťanství. Tato pouť ve mně zanechala hluboké a nezapomenutelné citové dojmy. Místa, o kterých se píše ve **Skutcích apoštolů** a **Zjevení Janově** - místa, kde působil svatý Pavel, a další místa spojená s šířením evangelia pro mne už budou navždy spojena s četbou Písma svatého. Pro mě to již nebudou jen zeměpisné pojmy, ale při četbě o těchto událostech si budu moci toto

spojit s konkrétními místy, která jsem spatřil na vlastní oči.
Rád se s vámi podělím o své zážitky a popíši ve své reportáži, co, kdy a kde jsme viděli a prožili v průběhu jednotlivých dní. Budu vycházet ze svých zápisků a popis jednotlivých navštívených míst doplním informacemi z internetových stránek Google, protože toho, co jsme se dozvěděli od naší průvodkyně, bylo tak velké množství, že i při nejlepší vůli nešlo si vše zapamatovat.
Doufám, že vás svými řádky alespoň trochu zaujmu a že se stanete tak trochu spoluúčastníky této krásné pouti, kdy jsme podle informací průvodců najeli cca 2 000 km.

Den 1. – pondělí 16. září 2019

Sraz poutníků byl na letišti Václava Havla v Praze - Ruzyni v 07:30. Odlet letadlem letecké společnosti Turkish Airlines v 09:35, přistání v Istanbulu ve 13:15 místního času (posun hodinek o hodinu dopředu) na novém letišti, které bylo oficiálně otevřeno loni na konci října, ale které je stále ještě dostavováno a v roce 2025 by mělo mít kapacitu až 200 milionů cestujících ročně, což by z něj mělo učinit největší letiště na světě podle počtu cestujících. (Pro srovnání, letiště Václava Havla odbavilo v loni 16,8 milionu pasažérů.)
Po přistání následovala asi půlhodinová okružní jízda po letišti, které je opravdu veliké. Po odbavení, vyzvednutí zavazadel a vyhledání našeho klimatizovaného mikrobusu, který nás již očekával s jednou průvodkyní, původem ze Slovenska, následoval odjezd do města a ubytování v hotelu Bayrampasa Encore, kam jsme dojeli v 15:30 a kde jsme přespali první a poslední dvě noci.
V 17:00 sloužil pro nás otec Lukáš mši svatou v jedné ze dvou konferenčních místností. Mně připadla při této a při dalších mších svatých, které byly slou-

ženy každý den, čest, že jsem mohl zastávat povinnosti ministranta.
Po večeři v 19:00, která byla formou švédských stolů, jsme se vydali ve 20:00 na procházku po okolí hotelu. Při zastávce na čaj v jednom bistru jsme se setkali s jedním Makedoncem znalým češtiny, kterou se údajně naučil na Bazalech u Baníku. Ten nám prozradil, kde je možné v zemi, ve které převládá islám a tudíž zákaz alkoholických nápojů, si koupit pivo. Jsou to obchody s názvem TEKEL. To jsou jediné obchody, kde je možné si koupit i tvrdý alkohol. Po návratu do hotelu v cca 22:00 následovala sprcha a šup do kanafasu. *(pokračování příště)*

▲ s úctou Rostislav Václav KUDLA

SVĚDECTVÍ – SDÍLENÍ – ZAMYŠLENÍ

Děj se vůle TVÁ

Kolikrát jsme již za život zopakovali modlitbu Otče náš? Každou nedělní mši?, večer před spaním?, když jsme pronášeli své soukromé modlitby? Někdy tuto modlitbu odříkáváme rutinně. Všechna slova v této modlitbě chápeme. Chápeme úryvek přijď království tvé, chléb náš vezdejší dej nám dnes, odpusť nám naše viny, neuveď nás v pokušení. Vše v této modlitbě je jasné a souhlasíme s tím. Jaká je ale hloubka toho, když se modlíme: děj se vůle tvá? Když se dost ponoříme do těchto slov, zjistíme, jak moc je pro člověka těžké odevzdat se vůli Hospodina. Jít na vážnou operaci, mít strach, že už se nevrátíte domů, k milovanému protějšku, dětem, k místům, která tolik milujete. Přesto pronášíme slova „děj se vůle tvá“. Bolí nás z toho srdce i duše, protože v hlubším podvědomí chceme, aby to špatné, co se nám může přihodit, nebyla vůle Hospodina, a možná ještě hlouběji v sobě se modlíme „Pane, prosím, dej aby...“. Protože nechceme, aby se děla jeho vůle. Jak hluboká a moudrá jsou slova této modlitby, přesto v nich často vidíme, jak moc jsme slabí a chceme mít vůli svou. Hospodine, prosím, miluj nás i s touto chybou.

▲ Jana R. K.

MODLITBA

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení se tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.
Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je

i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

1. Všeobecný úmysl: Dialog a smíření na Blízkém východě. Aby se v zemích Blízkého východu, v němž rozdílné náboženské skupiny sdílejí tentýž životní prostor, zrodil duch dialogu, setkávání a smíru.

2. Národní úmysl: Ať všichni naši zesnulí mohou plně zakoušet dobrotu Boží a my ať žijeme tak, že se budeme moci jednou radovat s nimi.

3. Aktuální úmysl: Každého měsíce, bude vždy viset na nástěnce vedle zpovědnice.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Myšlenky z kázání

Jak moc těsně souvisí obdarování (Boží dary) a pokora ... Někteří lidé to mají v sobě postaveno tak, že když mají určité dary a jimi slouží a používají je, tak vyžadují určité zvláštní zacházení... Jako by si říkali: „Já přece nejsem jako druzí, já jsem něčím zvláštní, něčím speciální. A je pak otázkou, zda se takovému člověku „jeho“ dary nestanou duchovní léčkou, protože si začne myslet, že je něco více než ostatní, a začne vyžadovat něco zvláštního, ale kdyby ty dary neměl, tak by možná zůstal skromný a pokorný. Jak ale říká svatý Pavel – proč se chlubíš něčím, co jsi dostal, ale tváříš se, jako bys to nedostal? Vždyť dary, které máme, jsou od Hospodina! Tak proč bych se měl něčím chlubit? Na jednu stranu si pojďme pojmenovat každý svoje dary, které jsme od Boha dostali, protože každý z nás, jak tady sedíme, máme spoustu darů, a každý v jiné oblasti. A právě proto tvoříme tak krásné tělo církve. Jednotlivec nezvládne všechno, potřebujeme se navzájem. Na druhou stranu pojďme poprosit o pokoj, abychom nevyžadovali zvláštní zacházení, ona přední místa (srovnej Lk 14,1-11). „Synu, dělej své práce ve skromnosti.“ (Sir 3,17).

* * *

Na operačním stole byl pacient připravený k zákroku, už mu měli pouze dát narkózu a měla začít operace. Lékař se pacienta ještě zeptal, zda by chtěl před operací ještě něco říct. Byla to velmi silná otázka, protože pacientovi měli amputovat jazyk. Byla to tedy poslední slova, která mohl vyslovit. Pacient se posadil, pokřižoval se a nahlas řekl: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“.

A jaké je naše svědectví? Je odvážné? Je silné? Je přesvědčivé? Je výrazné pro nás i pro druhé? Je to služba Bohu nebo mamonu? Buďme odvážní. Nemusíme být všichni ve vysokých funkcích, nemusíme být velmi důležití. Ale buďme věrní i v maličkosti. A tehdy nám Bůh svěří i veliké věci. Co je to veliká věc?

Jsem hluboce přesvědčen, že život věčný. To je ta veliká věc!

* * *

Modlitba svatého růžence je krásnou modlitbou i v tom smyslu, že vyžaduje, abychom si na ni udělali prostor a čas. Růženec se nedá pomodlit za minutu ani za dvě. A člověk, věřte mi, jakkoli rozptýlený, a řekli bychom, že si pro svoji totální rozptýlenost nemůže z takové modlitby nic odnést, tak se minimálně za těch 20-30 minut vkleče nebo vsedě u modlitby růžence uklidní. Ale modlitba hlavně proměňuje srdce člověka, protože na modlitbě člověk vyzrává k tomu, co chce Bůh.

NÁHLED DO KATECHISMU

Slavnost Krista Krále (24. listopadu)

Slavnost Ježíše Krista Krále zavedl papež Pius XI. pro celou církev vydáním okružního listu „Quas Primas" 11. 12. 1925. V něm na závěr milostivého roku osvětlil Kristovu královskou vládu. Zdůraznil také, že „Svátky mají na věřící větší účinek než dokumenty učitelského úřadu církve. Protože svátky seznamují s pravdami víry všechny věřící a ne jen některé. Neoslovují je pouze jednou, ale každý rok."

„Boží království nepřichází tak, abyste to mohli vypozorovat; ani se nedá říci ‚Hle, je tu' nebo ‚je tam'! Vždyť království Boží je mezi vámi!" (Lk 17, 20-22)

„Nebeské království je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole." (Mt 13,44)

„Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte království, které je pro vás připraveno od založení světa." (Mt 25,34)

Jaké je ono království Ježíše Krista?

Jeho království se neprosazuje údery meče, ale uskutečňuje se svědectvím a nasloucháním pravdě a roste láskou, jíž Kristus povýšený na kříž lidi k sobě přitahuje. „Boží království ... spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti, jaké dává Duch svatý" (Řím 14,17). Království patří chudým a maličkým, totiž těm, kteří je přijali s pokorným srdcem. Ježíš je poslán, aby „přinesl chudým radostnou zvěst" (Lk 4,18). Prohlašuje, že je jim blaze, neboť „jejich je nebeské království" (Mt 5,3); Otci se zalíbilo zjevit „maličkým" to, co zůstává skryto před moudrými a rozumnými. Ježíš sdílí život chudých, od jeslí až po kříž; zná hlad, žízeň a nedostatek. Ba dokonce se ztotožňuje s chudými všeho druhu a činorodou lásku k nim klade jako podmínku pro vstup do jeho království. Všichni lidé jsou povoláni vstoupit do království. Toto mesiášské království bylo nejprve hlásáno izraelským synům a je určeno přijmout lidi ze všech národů. Kdo se tam chce dostat, musí přijmout Ježíšovo slovo: „Slovo Páně se přirovnává k semeni, které se zasévá na pole: kdo je poslouchají s vírou a přiřadí se ke Kristovu malému stádu, přijali už

království. Semeno potom vlastní silou vzklíčí a roste až do doby žní."

Stvoření - apoštolové - církev - Boží království

Stvoření je základem „všech spásonosných Božích plánů", počátkem dějin spásy", které vrcholí v Kristu. A naopak Kristovo tajemství je rozhodujícím světlem pro tajemství stvoření: zjevuje cíl, kvůli němuž „na počátku Bůh stvořil nebe i zemi" (Gn 1,1): hned od počátku Bůh myslel na slávu nového stvoření v Kristu.

Hned na počátku svého veřejného života si Ježíš vybírá dvanáct mužů, aby byli s ním a podíleli se na jeho poslání; dává jim podíl na své moci a posílá je „hlásat Boží království a uzdravovat" (Lk 9,2). Zůstávají navždy spojeni s Kristovým královstvím a on pak skrze ně vede církev: „A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec, takže budete jíst a pít u mého stolu v mém království, sedět na trůně a soudit dvanáct izraelských kmenů" (Lk 22,29-30). Zvláštní moc udělil Ježíš Petrovi: „Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi" (Mt 16,19). „Moc klíčů" označuje autoritu, která vládne nad Božím domem, jímž je církev. Ježíš, „dobrý pastýř" (Jan 10,11), potvrdil toto pověření po svém zmrtvýchvstání: „Pas moje ovce" (Jan 21,15-17). Moc „svazovat a rozvazovat" označuje pravomoc k rozhřešování hříchů, k pronášení soudů ve věcech nauky a k disciplinárním rozhodnutím v církvi. Ježíš udělil tuto pravomoc církvi skrze službu apoštolů, zvláště Petra, jemuž jedinému výslovně svěřil klíče království.

„Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: ‚Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu.'" (Mk 1,14-15). „Aby Kristus splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi." A Otcova vůle je „povznést lidi k účasti na božském životě". Činí to tak, že shromažďuje lidi kolem svého Syna, Ježíše Krista. Toto shromáždění je církev, která na zemi představuje „klíčení a počátek" Božího království. Kristus je středem tohoto shromáždění lidí v „Boží rodině". Svolává je k sobě svým slovem, svými „znameními", kterými se projevuje Boží království, rozesláním svých učedníků. Příchod svého království uskuteční Kristus především velkým tajemstvím Velikonoc: svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním. „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě" (Jan 12,32). „K této jednotě s Kristem jsou voláni všichni lidé."

Nebeské království bylo na zemi zahájeno Kristem. Toto království se jasně projevuje lidem v Kristových slovech, v jeho skutcích a v jeho přítomnosti. Zárodkem a počátkem tohoto království, jehož klíče jsou svěřeny Petrovi, je církev. Jako Pán je Kristus hlavou církve a ona je jeho tělem. Po svém nanebevstoupení a oslavení, když takto splnil své poslání, zůstává na zemi ve své církvi. Vykoupení je zdrojem vlády, kterou Kristus v síle Ducha svatého vykonává nad církví. „Kristovo království je již dnes tajemně přítomné" v církvi,

která je „zárodek a počátek tohoto království na zemi“. Od Poslední večeře přichází Boží království v eucharistii; je mezi námi. Boží království přijde ve slávě, až je Kristus odevzdá svému Otci.

Poslední útok mocností zla a vítězství Kristova království

Kristus Pán již tedy vládne prostřednictvím církve, ale nejsou mu ještě podrobeny všechny věci tohoto světa. Vítězství Kristova království nenastane bez posledního útoku mocností zla. Satanova moc však není neomezená. I on je pouze tvor, sice mocný, protože je čirý duch, ale přece jen tvor: nemůže zmařit budování Božího království. Příchod Božího království je porážkou satanova království: „Jestliže však vyháním zlé duchy s pomocí Ducha Božího, pak už k vám přišlo Boží království“ (Mt 12,28). Boží království bude s konečnou platností nastoleno Kristovým křížem: „Regnavit a ligno Deus“ (Bůh vládne z kříže).

Ježíš nás zve

Ježíš zve hříšníky ke stolu království: „Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky“ (Mk 2,17). Vyzývá je k obrácení, bez něhož nelze vejít do království, ale slovem i skutkem jim ukazuje bezmezné milosrdenství svého Otce k nim a nesmírnou „radost v nebi nad jedním hříšníkem, který se obrátí“ (Lk 15,7). Nejvyšším důkazem této lásky bude Ježíšovo obětování vlastního života „na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28). Ježíš volá ke vstupu do království prostřednictvím podobenství, která jsou příznačným prvkem jeho učení. Jimi zve na královskou hostinu, ale také žádá radikální volbu: kdo chce získat království, musí „prodat“ všechno; slova nestačí, je třeba činů. Podobenství jsou pro člověka jako zrcadla: přijme slovo jako skalnatá půda nebo jako dobrá země? Co člověk udělá se svěřenými hřivnami? Skrytým jádrem podobenství je Ježíš a přítomnost království v tomto světě. Je třeba vstoupit do království, to je stát se Kristovým učedníkem, aby člověk „poznal tajemství nebeského království“ (Mt 13,11). Pro ty, „kdo jsou vně“, zůstává všechno hádankou.

Svatý Pavel v listu Korinťanům nám vzkazuje: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2,9). Proto Tě, Pane Ježíši Kriste, jediný a skutečný králi, prosíme, dej, ať jednou budeme smět patřit na Tvou svatou tvář. Kéž se na cestě do Božího království necháme vést silou Ducha svatého, milosrdenstvím Panny Marie a neustálou ochranou našich andělů strážných.

(zdroj: Katechismus katolické církve, Catholica.cz, Kancionál)

▲ Vlastimil Brantal

Zrníčka z Bible

„Království nebeské je jako kvas, který žena vmísí do tří měřic mouky, až se všechno prokvasí.“

Mt 13,33

„Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. Nezamýšlejte nikdo ve svém srdci proti bližnímu nic zlého. Nelibujte si v křivé přísaze. To všechno nenávidím, “ – praví Hospodin.

Za 8,16-17

Dal lidem jazyk a oči a uši, schopnost k rozhodování a mysl k přemýšlení. Naplnil je chápavostí a rozumností a ukázal jim, co je dobré a co zlé. Svým okem bdí nad jejich srdci, aby jim předvedl velikost svých tvůrčích činů.

Sír 17,6-9

„Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí.“

Sk 2,28

Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista.

Řím 5,17

STŘÍPKY

Marta a Marie

Každý máme v sobě Martu i Marii a ta Marta má obvykle navrch. Je to ta, která nás nutí k činnosti. To Marta pozvala Ježíše na návštěvu. To ona peče, vaří, uklízí, stará se, aby se tam cítil dobře. Ale v tom všem se nakonec mine s Ježíšem, to setkání s Ním jí unikne. Proto Ježíš jakoby upřednostní Marii.

Teoreticky to víme, že je třeba se modlit. Ale často zapomínáme sedět u Ježíšových nohou. A pak se divíme, že všechno snažení o dobro ztrácí smysl.

Bez modlitby není duchovní život možný. Jen s modlitbou máme obě křídla, abychom mohli letět. Pták, který by měl jen jedno křídlo, by se točil pořád dokola.

Je to, jako bychom chtěli být klavírními mistry a přitom jsme se jen kdysi dávno dotkli klaviatury.

Nezapomínejme každý den dělat to, co je v očích světa zbytečné, protože to nepřináší peníze a na první pohled ani žádnou velkou zábavu. Každý den si najděme čas, abychom seděli u Pánových nohou a naslouchali mu.

(viz LK 10, 38-42; kázal otec Hyacint Ullman OP)

▲ Míša Cachová

RETRO 2009

Bylo uveřejněno v Maně před deseti lety...

Setkání se Svatým otcem ve Vladislavském sále na Pražském hradě

V neděli 27. září jsme měli unikátní možnost setkat se jako členové akademické obce se Svatým otcem na Pražském hradě. Toto setkání bylo o to působivější, že se konalo ve Vladislavském sále Pražského hradu, jež je největším slavnostním prostorem středověké části Pražského hradu. Jedná se o zasedací a sněmovní sál českých králů a užívá se pro reprezentační shromáždění o státních svátcích, pro slavnostní zasedání Parlamentu apod.

Již samotný příchod na Pražský hrad byl zajímavý, jelikož celý Hrad i Hradčanské náměstí bylo pro veřejnost uzavřeno a obehnáno zátarasy. Za nimi se scházeli lidé a novináři, aby viděli Svatého Otce přijíždět v papamobilu. Zde jsme se museli prokázat pozvánkou a občanským průkazem a až poté nás za zátarasy pustili a směřovali dále do Hradu. Jelikož byl Hrad uzavřen, mohli jsme si ho cestou do sálu prohlédnout bez davů turistů. Mohli jsme projít prvním a druhým nádvořím, kolem katedrály směrem do starého královského paláce. Před vstupem do sálu nás kontrolovali přes kovové rámy a poté nám již nic nebránilo vstoupit po boku hradní stráže do Vladislavského sálu. Jelikož jsme tam byli ve velkém předstihu, obsadili jsme pěkná místa k sezení vpředu, s dobrým výhledem na papežský trůn a další čestná místa na pódiu. Před šestou hodinou, kdy už byl sál zcela zaplněn, přišel pan premiér, kardinálové, biskupové, doprovod Svatého Otce a přesně v šest hodin se rozezněly fanfáry v podání hradní stráže, při nichž do sálu vstoupil Svatý otec v doprovodu prezidenta republiky a rektora Karlovy univerzity. Okamžik, kdy kolem nás Svatý otec prošel, byl neopakovatelný a vidět ho z takovéto blízkosti po celou dobu na vlastní oči je opravdu výjimečným zážitkem.

Po příchodu všech na svá místa se slova ujal student Karlovy univerzity se svým proslovem. Pronesen byl ovšem v němčině a jelikož německy neumíme, nevěděli jsme v tu chvíli ani čemu tleskáme a až doma z internetu jsme zjistili, o čem tento student vlastně hovořil. Po něm přišel na řadu rektor Karlovy univerzity, po jehož proslovu zazpíval několik písní univerzitní sbor. Po poslechu přišel na řadu dlouho očekávaný proslov Svatého Otce. Ten hovořil anglicky. Každý z nás předem dostal vytištěný překlad proslovu, proto nebyl problém porozumět všemu, co říkal. Po jeho proslovu byl Svatému Otci předán dar v podobě dvou svazků dějin Karlovy univerzity.

Nakonec mu byli představeni vybraní členové z řad akademiků a studentů. V průběhu tohoto představování zazněly zpěvy sboru Bonifantes Opavienses v čele s Lukášem Kubenkou, pocházejícího z naší farnosti. Po představení všech vybraných členů se opět rozezněly fanfáry, tentokrát studentská

hymna, Svatý otec opustil sál a vrátil se zpět na apoštolskou nunciaturu, kde během pobytu v Praze bydlel. Celý ceremoniál trval přibližně hodinu. My jsme ještě na chvíli v sále zůstali, abychom si jej mohli v klidu prohlédnout a vyfotit pár fotek, a poté, již za tmy, jsme osvětlený Hrad opustili.

A pokud bych měl vystihnout osobní dojem ze setkání s Jeho Svatostí, tak si se vší úctou troufám trochu familiérně říci, že je to takový malý a milý dědeček v bílém, ze kterého čiší obrovský respekt a charisma. Na toto setkání nikdy nezapomenu a jsem moc rád, že se nám je podařilo uskutečnit.

(Lukáš Mocek, Zuzana Mazurová)

KNIŽNÍ OKÉNKO

Maurice Baring – Není úniku

Baring je autorem několika románů, z nichž bylo pár přeloženo do češtiny. Já si vybral pro Manu tento. Proč? Bo!

Podobně jako u Šálení času či Cesty do neznáma pronikáme do života vyšší společnosti, kterou tento Anglán dokázal velice umně vykreslit. Zabředáváme do jejích konvencí a zvyklostí, poznáváme způsob smýšlení jejích členů, seznamujeme se se složitým spletivem vztahů, vzájemných lásek i averzí, deziluzí či dílčích vítězství. Nejedná se ale o nasládlou slátaninu podobnou těm, pod nimiž se prohýbají police v knihkupectvích a antikvariátech. Kdepak, Baring je jiná liga. Do kýče má hóóódně daleko a ještě dál. Předně u něj nejde o příběh samotný, jako spíše o to, co je za ním či nad ním.

Opět se nebudu pouštět do zevrubného popisu děje, jehož hlavní postavou je krásná a okouzlující Blanka, kterou doprovázíme od rozkvětu jejího mládí prakticky až do smrti v pokročilém věku, přičemž ani v něm, řečeno s Jirkou Ortenem, *„nepřestane tikat do krásy“*. Sledujeme její zamilovanost do Sydneyho, s nímž musí zrušit zasnoubení, jelikož má tento mladík do ideální partie na hony daleko. Vdá se za Itala Guida, jehož nemiluje, a po jeho smrti si vezme o generaci mladšího Bernarda, jenž však později zahoří láskou k její mladší sestřence.

Ano, opravdu to vypadá jako prvotřídní kýč, ale opakuji – není. Od první do poslední stránky působí příběh přirozeně, nenásilným dojmem, není v něm nic afektovaného, nic, co má hrát na city rozachkaných čtenářek. I způsob autorova vyjadřování je prost jakékoli přeslazenosti, úspěšně postrádá přepjaté emoce a srdceryvné scény, Baring ostatně na výrazivu spíše ubírá, než aby to jaksepatří rozjel, až by se sám dojal. Ani nikam nespěchá, vypravuje svůj příběh pozvolna, nikoli však rozvláčně, zkrátka i to tempo je tak akorát. Nakonec i postavy jednají podle své přirozenosti, proto opět zcela uvěřitelně –

měřeno samozřejmě optikou jiné společnosti a doby. Jednají podle své vlastní vůle, nikoli podle vůle autora, dalo by se s nadsázkou říct, za což taky sklízejí dříve nebo později patřičné ovoce.

A takto jsem se s nenásilností sobě vlastní dostal od formy k obsahu, k samotné tresti knihy, v níž jsou mnohem důležitější děje tělesným zrakům skryté. Ano, dříve nebo později sklízejí patřičné ovoce – není to z mé strany klišé, jde o jeden ze stavebních kamenů celé Baringovy tvorby. Tím, že román není záležitostí jednoho večera, nýbrž několika desetiletí, sehrává v románu důležitou roli čas ve své spirálovité podobě. Tak jako v běžném lidském životě i zde se různé věci po letech vracejí, nicméně nadány jistou změnou, přicházejí za jiné konstelace, prožívají je titíž lidé, kteří jsou však také proměněni, jsou už jinde, jak se dnes říká. Zjištění, že se něco vrací, co se zdálo být navždy fuč, že se vracejí důsledky činů, slov a gest, vyvádí Baringovy postavy z rovnováhy. Tím, že se tak namnoze děje „později", působí o poznání citelněji, než kdyby to bylo „dříve", vždyť to náhle se vrátivší bylo přece mrtvé, zapomenuté, překonané – co teď s tím? V protagonistech to vyvolává otázky o životě a vlastní nepatrnosti tváří v tvář kolosálnímu stvořenému světu, po vlastní bezmoci právě vůči vanutí času i něčemu vyššímu, co je nad nimi, neměnné zákonitosti, neboť dříve nebo později se zbortí všechny budovy stavěné na písku vlastního já a pocitu soběstačnosti.

Blanka uprostřed nešťastného manželství konvertuje. A je pro Baringa příznačné, že prvním impulsem nebyla četba nějakého mystika, návštěva velkolepé katedrály či neúnavné přesvědčování manžela-katolíka, ale zážitek z jedné obyčejných římských ulic, kde vše ztichlo a padlo na kolena, když tudy procházel kněz s viatikem zaopatřovat umírajícího. *„Byla přesvědčena, že to není jen otázka přijetí jistého názoru nebo způsobu, nýbrž že to znamená věřit, nebo nevěřit církevním požadavkům."* Vše ostatní je proměnlivé, jen katolická víra se nemění, jak slyší od své katolické přítelkyně. To je jistota všech jistot dávající jejímu životu náhle pevnou půdu pod nohama v sousedství všeho toho pomíjivého a nestálého.

Ale ani potom se nemění ve vzor katolicismu, byť to neznamená, že by Guidovi ostošest zahýbala, ostatně to nedělala ani předtím. Víra nezačala formovat Blančin život 24 hodin denně, jak to čteme v životech velkých světců. Nestala se motorem jejího konání, stala se zato přirozenou součástí jejího života, tak přirozenou, že se jí od té doby Baring téměř ani nedotkne, že náboženské téma téměř pomíjí. Motiv víry se ale v plné polní vrátí na konci Blančina života. Ne ovšem jako stéblo, jehož se tonoucí žena chytá, ale jako přirozené rozuzlení všech otázek, jež si celou dobu kladla, i nejasných nápovědí, kterých se jí dostávalo a které často blíže nezkoumala.

Na smrtelné posteli, kam ji dostane hořké životní zklamání z Bernardovy platonické zrady, se plně vrhne do Boží náruče, a sice opět bez sebemenšího patosu ze strany autora. Pochopí, že život její probíhal podle vyššího plánu, než byly všechny její, a že ona byla celý čas jen kolečkem v soukolí tohoto vyššího

plánu, nikoli tou, která točí klikou a toto soukolí rozpohybovává. Konec dal všemu teprve smysl a sjednotil všechny viditelné i neviditelné linky do jednoho ústí. Obrazně jí to řekl už kdysi dávno jeden přítel: *„Gotická architektura a moderní literatura mají stejná pravidla a zákony jako řecká – míří ke stejnému cíli, k cíli určovanému zdravým rozumem.“* Z této zákonitosti není pro nikoho úniku, musí k tomu však dospět každý sám za sebe a nemyslet si, že nemožnost úniku se vztahuje na něco tak podružného, jako je pomíjivé pozemské neštěstí.

▲ Libor Rösner

Nové knihy z farní knihovny

ZAMKOVSKÝ, Michal: Nesmíme se bát!

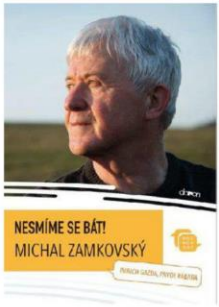

Kniha představuje známého evangelizátora P. Michala Zamkovského, dřívějšího představeného slovenské provincie kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů).
S pokorou a nevšední otevřeností hovoří o svém životě, o poslání lidových misií, které na Slovensku obnovil, i o aktuálních výzvách v církvi. Rozhovor s ním vedli Imrich Gazda a Pavol Rábara.

ZAMKOVSKÝ, Michal: Sedm kroků k dobré zpovědi

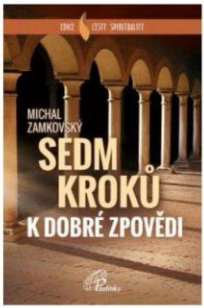

Knížka Sedm kroků k dobré zpovědi není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, kterých se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, jakousi „duchovní mapou“, která nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci. Průvodcem na této cestě je známý slovenský redemptorista Michal Zamkovský. Svěžím a přitom hlubokým způsobem vysvětluje v sedmi bodech základní atributy dobré zpovědi: jak si uvědomit svou hříšnost a velikost Boží lásky, jaký je pravý význam zpovědi, co obnáší dobrá příprava nebo jak dosáhnout dokonalé lítosti. Dále nabízí návod na prožití zpovědi jako setkání s milujícím Otcem, popisuje, o čem má být kající skutek a jak vykročit do života po dobré zpovědi.

RECEPTÁŘ

Houbanec

Ingredience:
5-6 rohlíků, 2 hrsti sušených hub, 1 velká nakrájená cibule, 4 stroužky prolisovaného česneku, 3 vejce, 5-6 polévkových lžic dětské krupice, 100 g másla, sůl, pepř, kmín, majoránka

Postup:
Sušené houby nalámeme na menší kousky a namočíme je na 2 hodiny do 250 mililitrů studené vody. Následně je uvaříme a necháme vychladit.
Rohlíky nakrájíme na kostičky, postupně přidáme všechny ingredience a nakonec i houby s vývarem.
Plech vymažeme máslem a směs rovnoměrně rozložíme. Na povrch rozprostřeme tence nakrájené plátky másla a dáme péct na 150°C zhruba 40 minut. Po upečení krájíme na kostky. Podáváme s červeným vínem.

▲ připravila Janka Šolcová

Píseň k svatořečení Anežky Přemyslovny

Text: Běla Dlouhá (1930); Hudba: Bohuslav Korejs (1988)

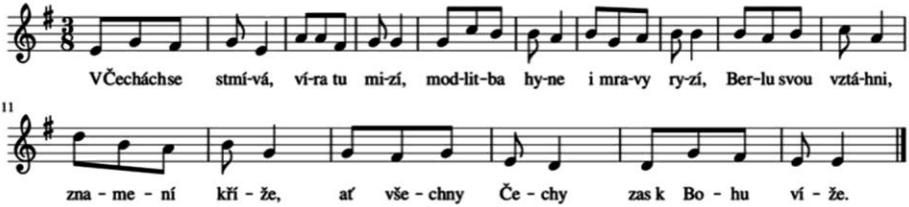

2. Anežko naše, blažení, milá, | tys české země růžička bílá, |
Kvetoucí jednou za řadu věků. | Zavaž si srdce Čechů svých k vděku.

3. Nachový plášť tvůj noha tvá deptá. | Zašlápni pýchu, kde v duši šeptá. |
Z bohatství dáváš plničkou dlaní, | mamonu kletbu změň v požehnání.

4. Chudobu volíš, chudým jsi matkou, | zhrdat uč světskou rozkoší vratkou, |
V trpícím bratru vidět uč Krista, | jenž v nebi ctnosti odměnu chystá.

5. Smířilas hněvy, vyplelas sváry, | zhoj české duše ten neduh starý, |
Jímž český nrod nebe dal v sázku, | u Boha vypros věrnost a lásku.

6. Modlitbou znalas vznášet se k Pánu, | nauč nás nebes obléhat bránu, |
Modlitba vroucí v nebi vše zmůže. | Kdo kromě Boha kdy nám pomůže?

7. Čistotou srdce tvoje se skvělo, | pro vášně lidské dost vytrpělo. |
Zachovej, vzácná Ochrano země, | čisté a svaté své české plémě.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
http://www.farnosttrebovice.cz, http://www.facebook.com/trebovicka.farnost
Evidenční číslo: MK ČR E 16325
Kontaktní osoba: Vlastimil Brantal, e-mail: vbrantal@gmail.com
Náklady na výrobu a tisk jsou 12 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 11. 2019

Milí mladí přátelé,
tato dvoustránka je nově připravena právě pro vás! Nachází se úmyslně uprostřed Many – můžete totiž požádat rodiče nebo prarodiče, aby vám ji vyndali. Oni si tak mohou Manu číst a vy se můžete podívat, co je zde pro vás připraveno.
V tomto měsíci nás čekají zajímavé a inspirující svátky. První, u kterého se zastavíme, je **Svátek všech svatých** (1.listopadu). Pak se něco dozvíme o **sv. Anežce České**, která má letos velké výročí. A na závěr je pro vás připravený krásný příběh k **Památce zesnulých**, kterou si připomínáme 2.listopadu.
Přejeme krásnou společnou rodinnou chvilku u listopadové Many!

Kdo je to svatý? Koho to vlastně oslavujeme?
Svatí (světci a světice) jsou významní lidé, kteří ale často svůj život nezačali vůbec dobře. S pomocí Boží však dokázali svoje životy změnit k dobrému natolik, že si z nich můžeme vzít příklad i v dnešní době, i když mnozí z nich žili svůj pozemský život v dobách dávno minulých. Dokonce i dnes se s nimi můžeme duchovně spojit a poprosit je o přímluvu nebo ochranu.
Není možné představit všechny svaté, protože je jich opravdu ho do Many vůbec ne připomeneme pět pro naši zemi důle Víte proč? Jsou to totiž **patroni** naší země. Tedy pomocníci a ochránci Českého národa. V Praze na Václavském náměstí má každý z nich svou sochu:

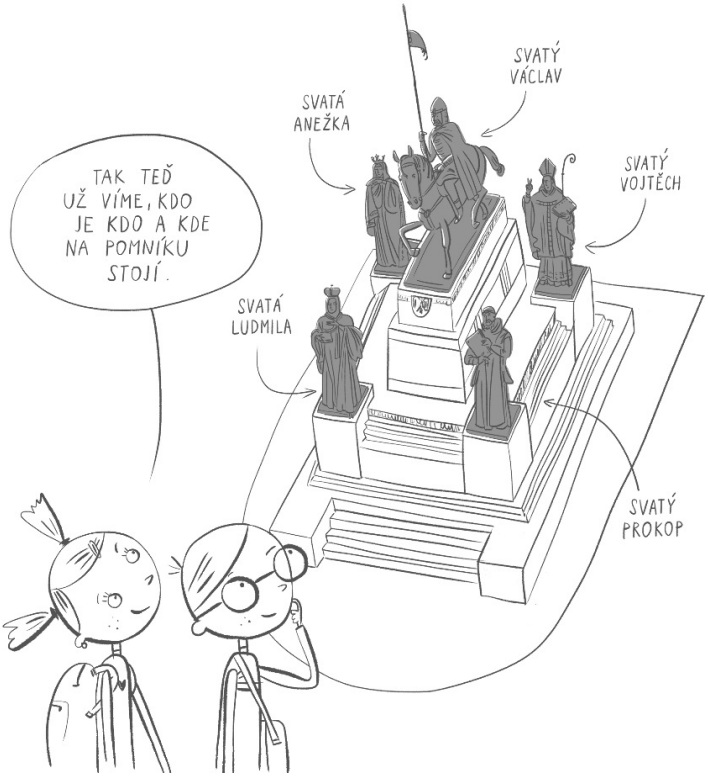

Ilustrace je použita s laskavým svolením Milana Starého, autora ilustrací knihy „Můj stát, putování za českými patrony“ (vydala Euromedia Group, a.s. 2017, text: Martin Velíšek).

Každý svatý má své **atributy**. To jsou znaky, podle kterých můžeme svatého rozpoznat na obraze nebo soše. Dokážete správně přiřadit atributy ke jménu světce?

sv. Václav
český kníže
28.9.

sv. Ludmila
česká kněžna
16.9.

sv. Prokop
poustevník, opat
4.7.

sv. Anežka
abatyše
13.11.

sv. Vojtěch
biskup
23.4.

biskup, obraz Panny Marie déšť,kopí,veslo orel, štít oštěpy

spoutaný čert, **poustevník**, důtky, jelen, laň

almužna, **klariska**, koruna, **model kostela**, nemocný, žebrák

dva andělé, klasy, hrozny, **kopí**/korouhev, kůň, **orlice**, **štít**, zbroj

knížecí koruna, **závoj** nebo **šála**

Tip: až spojíte svatého se správnými atributy, tak si můžete obrázky světců vybarvit.

13.listopadu si připomínáme **sv. Anežku Českou**. Narodila se v roce 1211 jako Anežka Přemyslovna, dcera krále Přemysla Otakara I. Svým otcem byla Anežka už v raném dětství zasnoubena, a to dokonce opakovaně.

Žádný z domluvených sňatků ovšem neproběhl. Své životní poslání viděla Anežka ve **službě Pánu Bohu a druhým lidem**. Zejména těm, kteří to v životě opravdu neměli snadné – byli nemocní anebo zrovna umírali. Ve své službě druhým nepochybně využila i své velké vzdělání a znalosti cizích jazyků. Za své nevyužité královské věno zřídila nemocnici sv. Františka v Praze na Starém Městě.

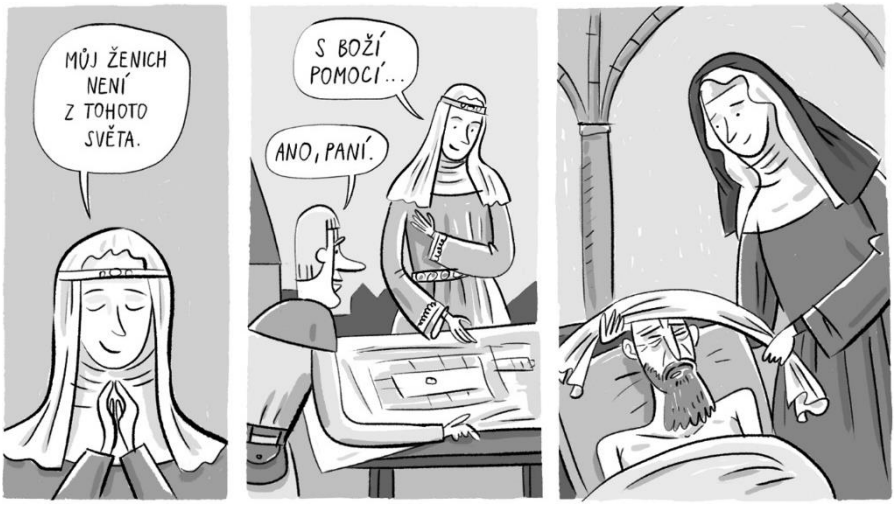

Letos je významný rok, protože 12.listopadu **slavíme 30 let od jejího svatořečení** svatým papežem Janem Pavlem II. Od pradávna se věřilo, že se v české zemi stanou velké věci poté, co bude Anežka Česká svatořečena. Jestli pak víte, co se začalo odehrávat pět dní po této slavné události v roce 1989 a jaké výročí si tedy připomínáme **17.listopadu**? Pokud sami nevíte, zkuste se zeptat svých rodičů nebo prarodičů.

▲ připravila Alžběta Broďániová

Ilustrace v této příloze jsou použity s laskavým svolením Milana Starého, autora ilustrací knihy „Můj stát, putování za českými patrony“ (vydala Euromedia Group, a.s. 2017, text: Martin Velíšek).

O životě na začátku a na konci

Jednou se na svět narodila holčička Anna. Jméno dostala po babičce, ale byla tak malinká, že jí říkali Anička. Na velké posteli vypadala jako panenka. I když neuměla chodit ani mluvit, svět kolem sebe úplně proměnila. Její rodiče se každý den divili, jak je svět s Aničkou úplně jiný, než byl bez ní.

Když byla trochu větší, jezdila Anička za babičkou. Babička Anna měla zahradu, v ní žlutý dům, modrou lavičku a zelený vozík žebřiňák. Anička ho pomáhala babičce táhnout. Na jaře zase Anička pomáhala babičce sázet. Některé rostliny dokázaly vyrůst strašně rychle. Anička takhle rychle vyrůst neuměla. Babička říkala: „Však to je správné. Co má dlouho vydržet, to také potřebuje dlouho růst“.

Anička pomalu rostla. Babička už nerostla, spíš se zmenšovala. Anička běhala čím dál rychleji a babička chodila pomaleji a pomaleji. Jednou k nim domů babička Anna přijela a už u nich zůstala. Bylo jí s nimi líp než samotné u ní doma. Když něco potřebovala, vždycky jí někdo pomohl. Anička začala chodit do školy. Babička ale už nechodila vůbec. Dostala postel, která uměla jezdit nahoru a dolů, také uměla babičku posadit. Anička někdy směla babičku na posteli vozit. Maminka babičku na posteli posadila a pomáhala jí s jídlem. „Krmíš babičku jako mě, když jsem byla miminko!“ smála se Anička. „Když byl tatínek malý kluk, tak se o něj babička starala. Tak teď zase pomáháme my babičce, to je docela spravedlivé, ne?“ odpověděla maminka a pohladila babičku po ruce.

V létě byla Anička dlouho pryč, byly prázdniny. Na babičku trochu zapomněla. Když se vrátila, vypadala babička ve velké posteli docela malá. Vypadala přitom jako Aniččina panenka Amálka. Anička nechávala Amálku v noci spát u babičky, aby babičce nebylo samotné smutno.

Jednou brzy ráno, když byla za okny ještě tma, probudil tatínek Aničku a odnesl ji v náručí k babičce. Babička s panenkou Amálkou ležely v posteli a ani jedna se nehýbala. Tatínek řekl Aničce, že babička zemřela. Je tu teď s nimi naposledy, už se nevrátí. Byli tam všichni spolu a bylo jim smutno. Maminka s tatínkem oblékli babičce Anně šaty, ve kterých chodívala do divadla. Babička vypadala slavnostně a trochu se usmívala.

V noci bylo Aničce smutno i když u sebe měla panenku Amálku. Že ve vedlejším pokoji nesvítí malá lampa, že už babičku neuvidí, že jí toho ještě plno neřekla. Aniččin pokoj byl plný tmy. Ale možná bych si s babičkou mohla trochu povídat, pomyslela si. Třeba někde je. Tak tiše do té velké tmy řekla „…babi?“ Tma jí rychle zavřela oči a Anička usnula. Zdálo se jí, že zvoní telefon. Anička ho hned zvedla. Volala babička: má se dobře a zrovna půjde na výlet. To byl hezký sen, řekla si ráno Anička.

Babička měla pohřeb v pátek v poledne. Přišlo hodně lidí. Každý nesl nějakou květinu a vypadali smutně. Babička si květiny nemohla od nich vzít, tak jí je položili kolem rakve na jedno místo. Vypadalo to jako louka. Anička šeptala Amálce: „Podívej, kolik měla babička kamarádů!“

Anička šla za pár dní s tatínkem nakoupit a vzpomněla si na svůj sen o babičce a telefonu. Počkej chvilku, řekla tatínkovi, když šli kolem telefonní budky. Vešla do ní, zvedla sluchátko a chvilku poslouchala, občas se na něco zeptala. Pak zavěsila a šli dál. Když to udělala asi potřetí, tatínek se zeptal, komu chodí Anička bez peněz volat. „Mluvím s babičkou,“ řekla jakoby nic. „A jak se má?“ zeptal se tatínek, také jakoby nic. „Říká, že moc dobře, má tam hodně kamarádek,“ rozzářila se Anička. Tatínek se usmál. Někdy člověk jiné lidi potěší, i když jemu samotnému je trochu smutno.

Anička šla vše honem povědět Amálce. Pak se spolu dívaly do tmy ven a říkaly si, jak je to zvláštní, že je člověku hezky, když tomu druhému je taky hezky. I když je někde hodně daleko.

▲ připravil Martin Broďáni podle knihy „Anna a Anička“ s laskavým svolením autorky Martiny Špinkové (Cesta domů 2014)